

A magyar kultúra napja – rendhagyó módon

Kölcsey Ferenc 1823. január 22-én fejezte be A' Magyar nép zivataros századaiból című költeményét, a magyar Himnuszt. Ennek emlékére 1989 óta ezt a napot a magyar kultúra napjaként ünnepeljük. A Csemadok Országos Tanácsának 2008. január 22-én megtartott ülésén a jelenlévők úgy határoztak, hogy Életmű Díjat alapítanak, amelyet mindig a magyar kultúra napi ünnepség keretén belül adnak át az arra érdemes Csemadok tagoknak. 2009 óta ez az országos esemény Galántán valósul meg. A világjárvány miatt azonban az idei évben rendhagyó módon egy online műsorral ünnepeltünk. A Csemadok Országos Elnöksége döntésének értelmében most 13-an vehették át a díjakat. A műsor megtekinthető a www.csemadok-hu.eu oldalon.

Az ünnep alkalmából köszöntőt mondott Potápi Árpád János nemzetpolitikaért felelős államtitkár

„Kultúrát nem lehet örökölni. Az elődök kultúrája egykettőre elpárolog, ha minden nemzedék újra meg újra meg nem szerzi magának.”

Kultúránk megőrzésének egyik legfontosabb feltételét Kodály Zoltán fogalmazta meg talán a legtisztábban, aki gyermekéveit és ifjúságát Felvidéken töltötte. Magyarok lenni nem egy régmúltról ránk maradt kincsnek az őrzését jelenti, hanem magyarságunk mindennapi megélését.

Kultúránk éltető erőnk. Magyar kultúra nélkül nincsen magyarság sehol a világon. Sokaknak, akik távol élnek a hazától, a magyar kultúra maga a haza. Nekünk, akik szülőföldünkön magyarként élünk, a mindennapok valósága. Egy Petőfi-vers, egy magyar népdal, vagy akár egy új, divatos magyar zeneszám talán nem dobogtatja meg minden alkalommal a szívünket. Nélkülük azonban nem magyar a szívünk. Nem kell, hogy magyarságunkat naponként megvalljuk, de nem szabad, hogy közömbössé váljon számunkra, hogy hová tartozunk.

A magyar kultúra napja jó alkalom arra, hogy köszönetet mondjunk azoknak, akiknek nem mindegy, hogy hová tartoznak. Azoknak, akik tevékenységükkel, életük munkájával alakítottak a magyar kultúrát és egyben a felvidéki magyarság mibenlétét is. Kultúránk ugyanis nem egy mindenhol alkalmazható sablon, hanem egy keret, amelybe minden közösség a saját, egyéni kincseit teheti bele. A felvidéki magyarság a saját hangját, színét és

ízeit hozza a nagy egészbe. Ez által lesz gazdagabb az egyetemes magyarság is.

Kívánom, hogy a Felvidéken legyen mindig olyan nemzedék, amely meg akarja szerezni, újrafelfedezni és újraértelmezni magyarságát, felvidékiségét, mert az a magyar közösség létét fogja jelenteni.

A díjazottak nevében Hornyák István mondott beszédet.

„A magyar kultúra napján egy korai gyermekkori emlék jut eszembe, amelyet nagyjából 60 évvel ezelőtt éltem meg. Elsős kisiskolás voltam, ilyenkor január vége felé lassan közeledett az első félév lezárása, és már sikeresen el-sajátítottam az írás-olvasás tudományát. A tanítónk elkezdett látni az időt, hogy a nagyobbaknak könyvet adjon kölcsön otthoni olvasásra.

Nagy volt az örömöm, amikor én is kaptam könyvet, mivel az olvasási készségem már elérte azt a szintet, hogy önállóan olvassak. Persze, én akkor nem valamiféle tudományos megközelítéssel értékeltem a tényt, hanem úgy vettem, hogy a nagyobbakkal egy szintre kerültem. Büszkén vittem haza Petőfi színes rajzokkal illusztrált János vitézét. Amint tehettem nekiláttam az olvasásának. Közben rám esteledett, télen hamarabb sötétedik, és bár volt villanyvilágítás, valami oknál fogva a nyitott kályhaajtón kiáramló fény mellett fejeztem be az olvasását. Egy ültömben elolvastam a könyvet. Utólag tudom, hogy a János vitéz elbeszélő költemény nem egy terjedelmes regény, de számomra a Könyv volt, nagybetűvel, amelyet anyanyelvemen olvastam. Ha úgy tetszik, ez volt az első hivatalos kapcsolatam a magyar kultúrával. Persze tudom, otthon meséltek nekem korábban is, talán még énekeltek is, sőt, magam is énekeltem, bár szigorúan csak a közös énekórán, de kitörölhetetlen nyomot az első könyvem elolvasása hagyott bennem. Viszont azt is tudom, ha később, amikor már jobban eszméltem, és nem lett volna bennem tudatos ragaszkodás a magyarságomhoz, amelyhez a kultúra minden szálán keresztül kötődtem, akkor ma nem állnék itt a kamera előtt. Azért, mert egy Ozsvád Árpád verséből vett gondolat parafrázisával élve, kiesett volna a szememből a lazúrkő, vagy azért, mert Gyurcsó Istvánt idézve, ha „egyszer elfogynak a nagyszülők: elfogy a kerek alma, kihűlnek a tiszta szobák. Az unokák nem tanulják meg a varázsigéket és elfelejtik a világot...” És így jutunk el ahhoz, mennyire fontos az iskola, mert aki nem Petőfi, Arany vagy József Attila versein, a Kodály gyűjtötte Gerencséri utca dallamán keresztül ismeri meg a szülei által még ápolt kultúrát, akinek nem dülleszti a mellét a büszkeség attól, hogy hány Nobel-díjasa vagy olimpiai bajnoka van a magyar nemzetnek, az azt sem tartja majd fontosnak, hogy vállalja identitását, és a népszámláláskor magyar nemzetiségűnek vallja magát. Hogy ne fenyegetsen bennünket a bibliai figyelmeztetés, mely szerint megszámláltattál és híjjával találtattál.”

A Csemadok ingatlanok felújítása

A Csemadok Lévai Alapszervezete székházának felújítása

A Magyar Kormány Nemzetpolitikai Államtitkárságának és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt-nek köszönhetően 2020-ban is folytatódhattak a felújítási munkálatok a Csemadok Lévai Alapszervezete és a Lévai Területi Választmánya székházán. A támogatás lehetővé tette a következő munkálatok elvégzését:

Az épület belső terének befejezése

A csempézés és a festés után a laminált padló lerakása következett, ezt mindhárom helyiségben elvégezték, ezt követték az összes helyiség, folyosó belső nyílászáróinak beszerelése, az ajtók beállítása. A szociális helyiségekbe felszerelésre kerültek a mosdók, WC-csészék, piszoárok. Lényegében ez által megtörtént a belső tér befejezése.

A villany, gáz, víz, elvezető csatornarendszer és az internet szerelése

Megtörténtek a közmű-bekötések, a ház új részét rákötöttük a villanyhálózatra, a gázra, a vízre, a csatornarendszerre és az internetre. Felszerelésre kerültek a villanykapcsolók, konnektorok, így használatba vehetők az egyes helyiségek.

A fűtés szerelése

Az épület fűtési rendszere is elkészült, beszerelték a gázkazánt egy kis vízmelegítővel együtt és a fűtőtestek, radiátorok felszerelése után üzembe helyezték a fűtést, elkezdődött az épület kifűtése.

A konyhatér beépítése

Az épületben helyet kapott egy kiskonyha is, beszerelésre került a konyha bútortáca (szekrények, pult, mosogatótálca és egy gáztűzhely). A kiskonyha kialakításával lehetőség nyílik kávé-, teafőzésre, vendégek látogatása esetén kisebb fogadás elkészítésére, s természetesen a poharak, csészék tárolására és mosogatására.

A kültéri rendezés

Az épület használatba vételéhez, hogy a házba be lehessen jutni, térkővel és kerítéssel

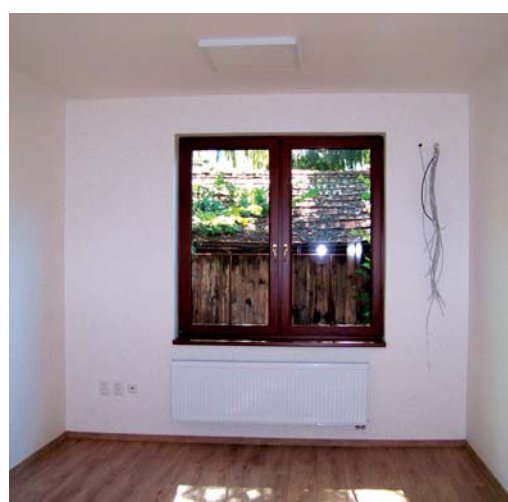
rendeztük a terepet. A támogatásnak köszönhetően a székház elnyerni látszik végső formáját, s mihelyt a járványos időszak elmúlik, használatba is vesszük az épületet. A székház teljes befejezéséhez hátra van még a ház külső felújítása: tereprendezés, hőszigetelés, külső vakolás, a kerítés befejezése, a terasz létrehozása.

Nagy örömmel tölt el bennünket, hogy szövetségünk ebben a nehéz időben így módon is fejlődhetett, épülhetett és legalább

már a belső tér kihasználásra kerülhetett. Amint azt a járványügyi helyzet megengedi terveink szerint próbákra (táncsoport, irodalmi színpad) és előadásokra, egyéb rendezvényekre szeretnénk az új székházat kihasználni, természetesen az alapszervezet, területi választmány irodai munkájának is otthont ad majd. A Magyar Kormány Nemzetpolitikai Államtitkárságának nagylelkű támogatását ezúton is tisztelettel köszönjük!

T4

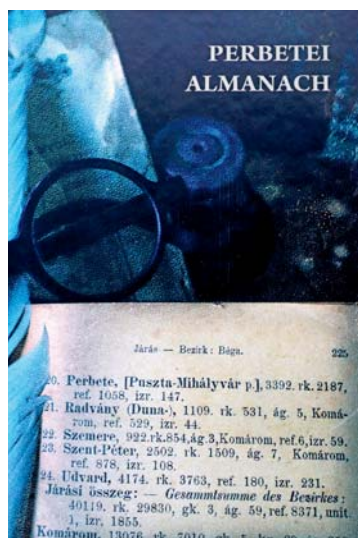

Perbetei almanach

Tizennyolc évvel ezelőtt Belán Ernő tollából megjelent egy jelentős helytörténeti mű Perbete múltjáról és néprajzáról A Kukukkhegytől a Paskomig címmel. Fontos, a maga nemében úttörő jellegű írás volt, mivel először látott napvilágot egy ilyen terjedelmű és színvonalú összefoglalás erről a Komárom járásbeli nagyközségről. A mű jelentős voltát mutatja az a tény is, hogy jó néhányan, akik a témáról eddig írtak, mindannyian szívesen nyúltak forrásként Belán Ernő könyvéhez. Nem volt ez másképpen a most elkészült Perbetei almanach című könyv szerzőivel sem. Ők is merítették belőle, majd saját útjukat járva, önálló kutatásaik alapján megírták a kötet tanulmányait.

Egy pályázati felhívásnak eleget téve, a Csemadok Perbetei Alapszervezete benyújtotta publikációtervezetét a szűkebb régió LEADER társulatának, az Udvard és térsége mikrorégió nevű pályázatonak. A pályázatot a Nyitra Megyei Önkormányzat támogatta és finanszírozta. Perbete történetének, történelmének leírására és a szélesebb összefüggések mentén történő bemutatására Szabó Edit, a Perbetei Magyar Tannyelvű Alapiskola igazgatónője, történelemtanár vállalkozott. A híres perbetei honfoglalás kori leletől kezdve, az egyes történelmi korokon és eseményeken keresztül, egészen a kitelepítés befejezéséig vezeti végig az olvasót Perbete történetén.

Az írást olvasva érezhetjük, hogy ami egy falu, egy kis közösség történelme, az a nemzet történelme is.

J a k a b Katalin, az alapiskola

magyartanárnője, igazi szakértelemmel mutatja be a régi katolikus iskola termeiben otthont kapott, több mint tízéves perbetei néprajzi gyűjteményt. Végighaladva a termeken és folyosókon, megállva egy-egy kiállítási tárgy mellett mesél a falu népi építészetéről, a település viseletéről, a férfimunkákról, a női munkákról, a mesterségekről, ezeken belül megragadva és bővebben taglalva néhány Perbetére jellemző témát.

Perbete katolikus emlékeinek összegyűjtésére Bagin Árpád, perbetei gyökerekkel rendelkező ógyallai hitoktató tett sikeres kísérletet. Részletes írása taglalja a község katolikus egyháztörténetét, rengeteg olyan adatot közöl, amelyek még a bennfentesek számára sem voltak ismeretesek. Bemutatja a templomot, kitér a szakrális kisemlékekre, majd elvezeti az olvasót a híres perbetei remetekápolnához.

Nagytisztelű Erdélyi Zoltán, református lelkipásztor, tanulmányában a perbetei református egyházközség rövid történetét tárja az érdeklődő elé. A reformáció és az ellenreformáció viharos, boldog és boldogtalan évszázadainak történései, az egyetemes történelmen belül Perbetét sem kerültk el. Ezt mutatja be érzékletesen a szerző, majd kitér a türelmi rendelet utáni időszakra, eljutva egészen a perbetei reformátusok jelenéig, bemutatva templomukat, temetőjüket, nem feledkezve meg a község másik protestáns felekezetéről, az evangélikusról sem.

A Csemadok Perbetei Alapszervezetének jelenlegi elnöke, Tárnok Katalin, és az előző elnök, Török Sarolta közösen vállalkoztak arra, hogy megismertessék az olvasót a tavalyelőtt 70 éves születésnapját ünneplő alapszervezet történetével. A kulturális szervezet rövid történetének ismertetése után a perbetei szervezet három alappillérét mutatták be, a népdaléneklést a népzeneész citerásokkal együtt, a néptáncot és a színjátszást.

A könyv fotóanyagával Varga Tibor, fotográfus, a Nemzetközi Fotóművészeti Szö-

vetség művésze foglalkozott. Ő készítette az aktuális, új képeket, és ő varázsolt olyanná az archív fotókat, hogy azok jó minőségben kerülhessenek a könyvet lapozók elé. Talán az ő feladata volt a legkönnyebb, mivel az ő anyaga, a többiekkel ellentétben, jobbra már elő volt készítve, jóformán „csak” belenyúlt komoly terjedelmű archívumába, és előkészítette azt a fotót, amelyet az aktuális tanulmány szerzője az írása oldalain szeretett volna látni.

A szerzők, egy kivételével, aki viszont a Csemadok Ógyallai Alapszervezetének elnöke, mind aktív résztvevői, alakítói Perbete kulturális, társadalmi és oktatási életének. Szinte kivétel nélkül táncosai a Napraforgó Néptáncgyűttesnek, amely már közel 19 éve hivatott ápolni a falu néphagyományait. Közülük kerültek ki a néprajzi gyűjtemény alapítói és fenntartói is. Reményeik szerint az olvasó egy olyan kötetet tart kezében, amely őt az alapvető információk megszerzésén túl, további helytörténetbeli elmélyedésre is ösztönzi. Jakab Ferenc, a kötet szerkesztője zárszavában így ajánlja a könyvet: „Bízunk benne, hogy Ön, kedves olvasó, ugyanolyan örömmel és meleg szívvel tartotta kezében, és forgatta ennek a kötetnek a lapjait, mint ahogyan azt mi Önnek készítettük, és Ön elé tártuk!” A könyv szerzői bíznak abban is, ha majd enyhülnek a kulturális életet szinte teljesen megbénító járványügyi intézkedések, a kötetet a közeljövőben méltó keretek közt, egy rendezvény keretein belül tudják bemutatni és a nagyközönségnek átadni.

JF

Búcsú Gyenge Jánostól

2021. január 28-án, csütörtökön, életének 73. évében meghalt Gyenge János, a Csemadok Központi Bizottsága szervezési osztályának instruktora, majd osztályvezetője. Gyenge János 1975-től 1993-ig volt a Csemadok munkatársa.

A szervezési osztály munkatársaként a Komáromi, az Érsekújvári, a Galántai és a Dunaszerdahelyi járások és alapszervezetek munkájának koordinálása volt feladata, ezeknek az üléseit és rendezvényeit látogatta. Osztályvezetőként Pozsony város és járás tartoztak hozzá. Természetesen aktívan kivette részét a központi bizottság és elnökség üléseinek előkészítéséből, valamint az országos közgyűlések lebonyolításából is. Mint a titkárság tagja, a szervezési osztály vezetője szervezési szempontból meghatározó szereplője volt a Csemadok országos rendezvényeinek (Jókai Napok, Gombaszög, Zselíz, Tavasi szél vizet áraszt, stb.) is.

A kollégái által tisztelt egykori munkatársunk temetésén az őt búcsúztató pap arra kérte a Mindenhatót, hogy Gyenge János a túlvilágon a családja és a felvidéki magyarságért végzett áldozatos munkájáért nyerje el méltó jutalmát.

Emlékét megőrizzük!

A képen Gyurcsó István, Cséplő László, a rétei alapszervezet vezetője és Gyenge János a szervezési osztályon (1978). Lapzártánkkor érkezett a hír, hogy Cséplő László, február 5-én hajnalban visszaadta lelkét a teremtőjének. Emlékét megőrizzük, Isten nyugosztalja.

GJ

A málenkij robot áldozataira emlékeztek

A Csemadok Nagybalogi Alapszervezete idén a kialakult járványügyi helyzet miatt virtuálisan emlékezett a málenkij robot áldozataira: A naptár ekkor 1945. január 18-át jelzett. A borzalmak földjére indulás dátuma ez. Mindenki szívében, emlékében gyásznapi. A megpróbáltatások, a megalázások, a rabszolgaság kezdete. Hat, jól felfegyverzett

katonák kísérték a nagybalogi málenkij robotra kiválasztott csoportját.

Mindent hó fedett, rendkívül zord idő volt. A balogi határ többek lelkéből mély sóhajtást csalt elő. Sokan már a tavasi munkákra, vetésre, ültetésre gondoltak. Tervezgettek. Senki sem gondolta, hogy három, illetve öt év telik el a viszontlátásig.

Alkonyodott amikor Bátkaiba értek – itt éjszakázunk – hangzott az utasítás. Másnap estig el kellett érni Putnokra. Ott megszálltak egy éjszakára. Hőesésben indult másnap reggel a csoport Miskolc felé. Amerre elhaladtak, mindenütt sajnálkozó tekintetekkel találkoztak. Többen kiabáltak feléjük: – Oroszországba visznek! Ott maradtok örökre! Szökjétek meg! Vegyétek el a pusztát a senkiháziaktól! Szaladjatok!

1945. január 31-e a bevagonírozás napja. A vaslemezről lévő vagonok falán süttött a hideg. Összebújva, kabátokba bújva védték magukat a kihűléstől. Az utazás tizenhetedik napján megérkeztek a nagybalogiak az ismeretlen jövőt rejtő Vorosilovkára.

A málenkij robot rövidebb ideig tartó, kis munkát jelölt. Legalább is így gondolták azok, akiket meggyőztek, kényszerítettek, hogy ott legyenek. Nem így történt, a kis munkából 3-tól 5 évig tartó nagy munka lett.

A málenkij robot utolsó nagybalogi túlélője, Gesko Andrásné Simon Ilona 2020. január 25-én, 94 éves korában hunyt el. A többi 135 nagybalogi elhurcolttal együtt nyugodjanak békében! Tisztelettel emlékezünk rájuk!

PG

A kultúra hóvirágai

A Nagykürtösi járásban évek óta január 16-án tartják az év első kulturális eseményét, Szklabonyán a Mikszáth emlékházban. Ezen a napon született Mikszáth Kálmán, az ő emlékére szoktunk összejönni és egyet koccintani, mint szilveszterkor szokás, és helyezzük el koszorúinkat az emlékház előtti Mikszáth-szobor talpazatánál. Nekünk ez a nap szokta jelenteni az új év kezdetét, amikor összejöttünk Csemadok-tagok, a Szlovákiai Magyar Kultúra Múzeuma képviselői, a szklabonyi önkormányzat képviselői, magyarországi barátaink Balassagyarmatról és környékéről. Rendszerint megemlékeztünk Mikszáthról, a nagy Palócról, vagy felemlgettünk egy-egy epizódot az életéből. Majd a kezdeti hivatalos teendők után, kötetlenül folytattuk az emlékházban a beszélgetést.

Az idén történt először, hogy ez a kedves lelket és testet erősítő együttlét elmaradt a járvány miatt. Mikszáth apánk csavaros észjárását kölcsönözve azon voltunk, hogy azért teljesen ne adjuk fel, gondoljunk valami merészet és nagyot, törvényt se sértsünk és

Mikszáth Kálmán apánk is nyugodtan pihenjen sírjában. Mert az idő nem áll meg, újabb és újabb kihívásoknak nézhetünk elébe. Meg hát a józan gondolkodású ember azt mondja, mindent a maga idejében. Ezért január 16-án jobb dolgunk nem lévén egy előre megbeszélt találkozóra indultam a Mikszáth emlékházba, hogy Bóhm András, lektorral elcsevegjünk és valami alternatívát találjunk az idei Mikszáth irodalmi délutánok megrendezését és tartalmukat illetően. Egy koszorút is elhelyeztünk a szobor talpazatánál, ezzel is tisztelegve a nagy író előtt. Az idő kitűnő volt, jó kedvvel indultunk tovább Nagykürtöstre, ahol az evangélikus templom falán lévő emléktáblát is megkoszorúztuk. Itt keresztelték meg ugyanis a kis Kálmánkát.

Január 23-a körül szoktuk megszervezni a megyei Madách-ünnepséget Balassagyarmaton a költő monumentális szobránál. A koszorúzással egybekötött megemlékezést a művelődési ház könyvtárhelyiségében rendszerint művészeti kiállítással egybekötött program követte, majd utána a jelenlévők

átvonultak a kamaraterembe, ahol átadták a Madách Imre Díjakat és a Horváth Endre Díjat a kitüntetésre javasoltaknak. Az ünnepséget követően fogadást adtak a kitüntetettek tiszteletére. Az idén azonban ez is elmarad, sőt a határon való átkelés sem tartozik az egyszerű manőverek közé. Ki tudja mi lesz egy hét múlva? Sikerül e legalább egy emlékkoszorút elhelyezni? Hogy Madách Imrere születése napjára is emlékezzünk, erre nálunk is meg van a lehetőség Alsósztrégován. Mi ugyan a halála napjához közeli dátumon, október elején szoktuk az emléknapot megejteni, de pótmegoldásként a balassagyarmati helyett jobbnak láttuk ezt hazai földön elintézni most. Ezért Nagykürtösről vettük az irányt Alsósztrégovára és elhelyeztük koszorúinkat Madách Imre síremlékénél.

A sors kegyes volt hozzánk. Egy hét múlva Balassagyarmaton Kliment Éva a területi választmány titkára helyezte el Csemadok TV koszorút Mikszáth Kálmán és Madách Imre szobrainál. **BG**

Fánkverseny Királyrévben

A Csemadok Királyrévi Alapszervezete idén, a körülményekhez igazodva másképp rendezte meg a farsangi fánkversenyt. Ebben az évben az online tér adott lehetőséget a versenybe való nevezésnek. A nevezőknek január 23-ig kellett két fényképet készíteni, egyet a fánk készítésének folyamatáról, egyet pedig a kész fánkról, majd elküldeni az alapszervezet facebook oldalára. A versenybe két kategóriában lehetett nevezni, felnőtt és gyerek. A felnőtt kategóriába 18-an neveztek, a gyerekkategóriában 6-an vettek részt. Január 23-án, szombaton reggel 9:00 órakor el-

indult a szavazás, like-ok formájában. A versenyzők buzdították

az ismerősöket, rokonokat. Meg is lett az eredménye, mindenki

szép számmal zsákmányolta be a tetszést kifejező jelecskéket. A fényképekre 24 órán keresztül lehetett szavazni. Másnap kihirdethettük a verseny győzteseit. Felnőtt kategória győztese: Hölgye Tímea lett, Kisudvarnokból, a gyerekkategória győztese Erdélyi Eszter, Királyrévből.

Ezúton szeretnénk megköszönni minden versenyzőnek, hogy csatlakoztak a versenyhez. A Csemadok vezetősége bízik abban, hogy jövőre már együtt tudjuk ápolni hagyományainkat, recepteket cserélni, és élvezni a farsangi fánkok ízét.

Sz.Sch.K

A Magyar Kultúra Lovagja

Balogh Gábor munkásságát a Magyar Kultúra Lovagja kitüntetéssel jutalmazták, a díjazott a Csemadok Nagykürtösi Területi Választmányának elnöke, az országos elnökség tagja, regionális alelnöke. Kitüntetésére jó alkalmat ad arra, hogy sokrétű tevékenységét összefoglaljuk.

jukba. Pl. 1992-ben az első nemzetközi népfőiskola létrehozásában és működésében (Ipolyvölgyi Népfőiskola – Kemence), melynek Magyarországról és Felvidékről voltak a hallgatói. Ennek kapcsán megalapította Ipolybalogon az Ipolyvölgyi Népfőiskolai Társaságot, mely tagja a Budapest és Környéke Népfőiskolai Szövetségnek,

Balogh Gábor 1963-tól a Csemadok tagja, de már alap- és középiskolás korában is énekelt, táncolt, ami azt jelenti, hogy a Csemadok megalakulásával majdnem egy időben kezdte el ő is a kulturális életbe való bekapcsolódását. Azóta lényegében megszakítás nélkül hű maradt a szervezethez, és ennek keretén belül fejtette ki tevékenységét. Köbölkúton született, ott járt alapiskolába, majd Tornalján középiskolába. 1966-ban megnősült, így került járásunkba, Ipolybalogra, ahol azóta is él. 1967-ben már az alapszervezet pénztárosa, majd a Nagykürtösi járás 1968-ban való megalakulása óta különböző funkciókba került. Kezdetben ellenőrző bizottsági tag, majd ennek elnöke, később járási elnökségi tag, majd 1993-tól a mai napig a Csemadok Nagykürtösi Területi Választmányának elnöke két év kivételével, amikor alelnök volt. Ekkor szűnt meg a Csemadok központi támogatása, és egy nehéz korszak kezdődött a szervezet életében.

Balogh Gábornak nemcsak a Csemadok keretében végzett munkája, hanem egyéb közéleti, társadalmi szerepvállalása is figyelemre méltó. A teljesség igénye nélkül tekintsük át ezeket:

58 éve tagja a Csemadoknak, 25 éve elnöke a Nagykürtösi Területi Választmányának, 2005-től országos elnökségi tag és regionális alelnök. Az országos elnökség megbízásából 2006-tól kuratóriumi tagja a rimaszombati székhelyű Simonyi Alapítványnak, valamint tagja, majd elnöke a Szövetség a Közös Célokért szervezet Ellenőrző Bizottságának, 2003-ban alapító tagja, azóta is felelős kiadója és szerkesztője a Nagykürtösi járás egyetlen magyar nyelvű lapjának, a Kürtös című közéleti havilapnak (az országban az egyetlen Csemadok által kiadott járási lap). Más társadalmi szervezetek létrejöttében is segédkezett alapító tagként, vagy csak bekapcsolódott munká-

valamint az országos társaságnak is (MNT). Több éven keresztül résztvevője az Ipoly Szabadegyetemnek, melynek hallgatójaként támogatója volt az Ipoly Eurorégió megalakításának. Tagja, majd vezetőségi tagja is volt az Ipoly Unió Természetvédelmi és Kulturális Egyesületnek, 1987-ben alapító tagja volt a Palóc Társaságnak, szintén alapító tagja volt a Palóc Fórum járási szervezetnek, valamint a MAHÁZ civil szervezetnek. Alapító tagja, majd a mai napig tiszteletbeli elnöke Ipolybalogon a Rákóczi Szövetség Alapszervezetének, de alapító tagja volt a Rákóczi Szövetség által létrehozott Nagykürtös és Vidéke Célalapnak is.

Egyéb társadalmi szervezetekben való tagsága: a visegrádi székhelyű Szent György Lovagrend (2000), Szent Korona Társaság, Budapest (2008), 1956-os Vitézi Lovagrend Világszövetsége (2011), négy évig (1995-1999) az Ipolysági Magyar Tanítási Nyelvű Gimnázium Szülői Szövetségének elnöke, a COOP Jednota Fogyasztási Szövetkezetnek több mint tíz évig ellenőrző bizottsági tagja, később elnöke, majd egészen a megszűnéséig elöljárósági tagja, 1974-ben népbírói ülnöknek is javasolták, mely tisztségben húsz évet dolgozott, 1990-től 2006-ig polgármester Ipolybalogon. 2005-ben a helyi plébánossal együtt megszervezték a Szent Korona hű másolatának elkészíttetését, ennek elhelyezését a templomban és az azóta évente megtartott Szent Korona Ünnepet. A sport terén a helyi sportegyesületnek húsz évig vezetőségi tagja, a járási elnökségnek tíz évig tagja, a járási sakkszövetségnek 17 évig elnöke, a helyi sakkegyesületnek 25 évig elnöke, húsz évig versenyszakozott és még sorolhatnánk.

A Csemadok Nagykürtösi Területi Választmánya elnöksége és az egész tagság nevében gratulálunk kitüntetéséhez, és további munkájához jó erőt és egészséget kívánunk.

KÉ

Ahogy címlapunkon írtuk, az idei évben a magyar kultúra napi rendezvény rendhagyó volt, a díjazottak ezért nem tudták átvenni a kitüntetések, amennyiben a járványhelyzet engedi a Csemadok Országos Tanácsa a díjakat a nemzeti összetartozás napi rendezvényen adja át.

Bárdos Gyula elnök levélben gratulált a díjazottaknak. Az idei évben Csemadok Életmű Díjban Kantár Éva, Suba Anna, Szcsuka Edit és Petro Lajos részesült.

Gaál Ildikó, Lőrincz Sarolta Aranka, Morovics Ibolya, Radosicky Györgyi, Győri Béla és Nagy Géza a Csemadok Közművelődési Díját nyerte el. A Gyurcsó István-díjat Molnár Zsuzsanna és Horňák István érdemelte ki. A Fábry Zoltán-díjat Muzsnay Árpád kapta (a vele készült interjúnkat lapunk márciusi számában olvashatják.)

Bárdos Gyula levelében többek között ezt írja: „Ebben az évben Önök tizenhárman részesültek elismerésben, amelyet a hagyományokhoz híven Galántán adtunk volna át. A jelen helyzetre való tekintettel a mindannyiunk által várt gálaműsor nem valósulhat

meg, ezért a Ma7 médiacsalád, mely a Csemadok stratégiai partnere, dunaszerdahelyi stúdiójából online közvetíti a díjátadót, illetve az ünnepi műsort. A kitüntetettek egy későbbi időpontban, a terveink szerint a nemzeti összetartozás napján, június 4-én Éberhardon vehetik át az elismerést.“

t

2021 a népszámlálás éve Szlovákiában is. Mostani meg számlál-
tatásunk azonban különbözik az előzőektől. Egy sor új kihívással
kell szembenéznünk: megváltoztak a kérdések és a népszámlálás
teljes egészében elektronikusan zajlik. Eközben a kedvezőtlen
járványügyi helyzet is súlyosbítja munkánkat.

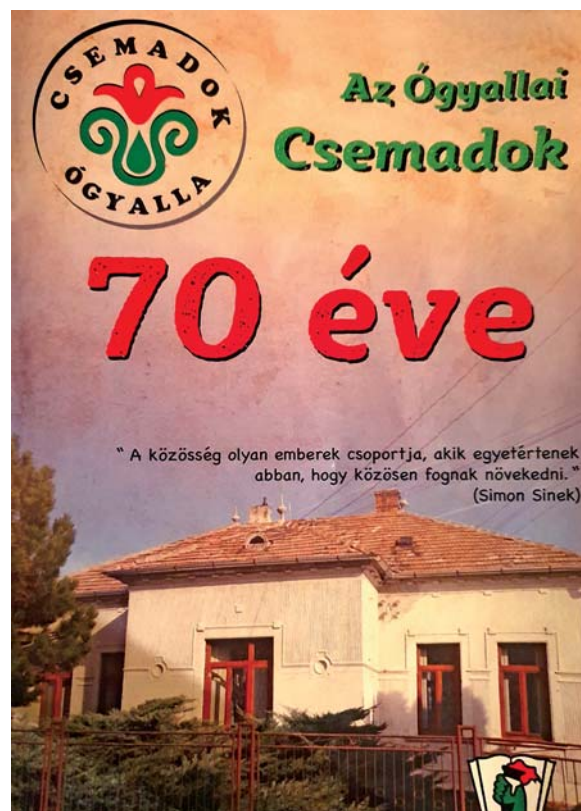
Tudatosítania kell mindenkinek, hogy az elkövetkező évekre,
éveinkre lesznek kihatással a mostani eredmények. Ezek tükrében
kaphatunk támogatást a jövőben kultúránkra, oktatásügyünk-
re. Több település magyar lakosságának aránya 15 százalék alá
csökkenhet, ami megszokott életünkön ronthat.

A Csemadok Országos Elnöksége és a szövetség ifjúsági tago-
zata ezért kampányt indít a minél jobb eredmények eléréséért.
A Csemadok tisztségviselői, és főként a Szövetségben aktív mun-
kát végzők, aktív tagok szólalnak meg a www.csemadok-hu.eu
oldalon és a Csemadok Első kézből youtube oldalán, valamint a
facebookon, a www.facebook.com/CsemadokElsoKezbol oldalon.
A megszólalók arról beszélnek miként élik meg magyarságukat
és miért tartják fontosnak annak vállalását.

n

„A közösség olyan emberek csoportja, akik egyetértéssel abban, hogy
közösen fognak növekedni.” (Simon Sinek) mottóval jelent meg Az
Ógyallai Csemadok 70 című kiadvány, amelyből megtudjuk, hogy
a Csemadok Ógyallai Alapszervezete 1951. február 25-én alakult
meg, az első közgyűlésen 47 alapító volt jelen. Kiderül az is, mielőtt
Bagota és Ógyalla egyesült Bagotán is volt Csemadok alapszervezet.
A kiadványban bemutatják az Csemadok mellett működő kulturális
csoportokat: énekkart, zenekart, népdalkört. Szó esik a Bikficről is, a
gyerekek tánccsoportjáról és a színjátszásról, valamint az értéktárról
is. A Csemadok Ógyallai Alapszervezete havonta kiadja a Parabola
című lapot is, amelynek első számát 2014 februárjában adták ki. Az
alapszervezet székhelyéről és az évente, rendszeresen megszervezett
rendezvényekről is szól a színes kiadvány, amelyet az évforduló al-
kalmából állítottak össze.

nt

IMPRESSZUM:

Felelős kiadó: Bárdos Gyula, a Csemadok elnöke | **Főszerkesztő:** Neszméri Tünde | **Szerkesztők:** Görföl Jenő, Takács Ottó | **Szerzők:** Balogh Gábor, Jakab Ferenc, Kliment Éva, Pál Gabi, Szitás Schnábel Karolina, Török Alfréd | **Kiadja:** Szlovákiai Magyar Társadalmi és Közművelődési Szövetség – Csemadok, 815 57 Bratislava – Pozsony, Nám. 1. mája 10-12. www.csemfeszt.sk, www.csemadok-hu.eu | **Nyomda:** Palatia Nyomda és Kiadó Kft., Győr

